

Sygn. VPa 199/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska

Sędziowie: SSO Magdalena Marczyńska

SSR del. Beata Grabiszewska (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K. (1)

przeciwko (...) w P.

o uchylenie kary upomnienia i nagany

na skutek apelacji pozwanego (...)

(...) wP. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 10 września 2013r. sygn. IV P 295/12

1. *oddala apelację,*

2. *zasądza od pozwanego (...) w (...) na rzecz powoda K. K. (1) kwotę 60,00 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.*

Sygn. akt V Pa 199/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 września 2012 roku powód K. K. (1) wniósł o uchylenie kar porządkowych w postaci dwóch upomnień i nagany nałożonych w dniu 23 sierpnia 2012 roku przez pozwanego pracodawcę - (...)w P..

W uzasadnieniu pozwu powód podnosił, że kary były niezasadne i zostały nałożone przez pozwanego w sposób nieprawidłowy.

W odpowiedzi na pozew wniesionej dnia 31 października 2012 roku pozwana Spółka nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie w całości.

Wyrokiem z dnia 10 września 2013 roku Sąd Rejonowy

w Piotrkowie Tryb. uchylił kary porządkowe nałożone na powoda K. K. (1) w dniu 23 sierpnia 2012 roku przez pozwanego (...) w P. i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

K. K. (1) jest zatrudniony w (...) w P. na stanowisku (...). Bezpośrednim przełożonym powoda jest prezes Zarządu pozwanej Spółki.

W dniu 23 sierpnia 2012 roku E. S. – (...)

w pozwanej Spółce – otrzymała polecenie sporządzenia pism zawierających oświadczenie pracodawcy o nałożeniu na powoda kar porządkowych. Pisma zostały przygotowane na komputerze w godzinach porannych. Plik zawierający pisma został zapisany w dniu 23 sierpnia 2012 roku o godzinie 9:18.

W dniu 23 sierpnia 2012 roku powód K. K. (1) został poproszony do gabinetu prezesa zarządu, gdzie miało miejsce posiedzenie zarządu Spółki. Powód stawił się w gabinecie S. Ł. (1) około południa. W gabinecie powód został poinformowany ustnie o ukaraniu karami porządkowymi przez S. Ł. (1).

Dalej Sąd ustalił, że po wyjściu z gabinetu prezesa zarządu powodowi wręczono trzy pisma. Powód wyszedł z gabinetu prezesa zarządu z T. S.. Pisma leżały przygotowane na biurku, zostały wręczone powodowi.

We wręczonych powodowi pismach zawarto oświadczenia pracodawcy o ukaraniu powoda karami porządkowymi:

- upomnienia za niewykonanie polecenia służbowego z posiedzenia zarządu Spółki z dnia 25 czerwca 2012 roku, tj. wykonanie aktualizacji instrukcji bezpieczeństwa pożarowego dla obu ciepłowni w terminie do 31 lipca 2012 roku;
- upomnienia za nieusprawiedliwione opuszczenie stanowiska pracy w dniu 13 sierpnia 2012 roku w godzinach 9.20-11.40 bez uprzedniej zgody bezpośredniego przełożonego;
- nagany za niewykonanie polecenia bezpośredniego przełożonego w dniu 13 sierpnia 2012 roku, tj. odmowę przekazania wszystkich dokumentów komórki służby BHP Panu L. Ś..

Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie Sąd I instancji wskazał, że w celu dokonania oceny prawidłowości zastosowanych kar w pierwszej kolejności należało wziąć pod uwagę kwestię poprawności formalnej wymierzonych kar. Dopiero w przypadku stwierdzenia, że kary zostały wymierzone w sposób prawidłowy można było dokonać oceny zasadności przedsięwziętych przez pracodawcę środków.

Dokonując takiej oceny Sąd Rejonowy stwierdził, iż nie zostały spełnione wymogi formalne postawione przez ustawodawcę pracodawcy. Skutkowało to uznaniem, że dowody przeprowadzone w sprawie, a dotyczące kwestii zasadności zastosowanych kar nie podlegały ocenie Sądu.

Dokonując oceny dowodów dotyczących zastosowania kar porządkowych wobec powoda Sąd stwierdził, iż są one w głównej mierze bezsporne, są nimi dokumenty zebrane w aktach sprawy, pliki komputerowe. Zdaniem Sądu I instancji, jedyną kwestią sporną, wynikającą z przedmiotowych dowodów jest sprzeczność pomiędzy zeznaniami świadka T. S., a pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie. Świadek w swoich zeznaniach wskazał, iż oświadczenia na piśmie o ukaraniu powoda zostały sporządzone po spotkaniu Zarządu, na którym nałożono na powoda kary ustnie.

Z zeznań E. S. wynika, iż polecenie sporządzenia dokumentów otrzymała przed zebraniem Zarządu, sporządziła je na pewno do południa, a z właściwości dokumentu w formacie elektronicznym wynika, że dokument sporządzono o godzinie 9:18 i plik nie podlegał późniejszym modyfikacjom. W ocenie Sądu bezspornym jest, że posiedzenie Zarządu miało miejsce około południa. Niemożliwym jest więc, by pisemne oświadczenia pracodawcy zostały sporządzone po posiedzeniu Zarządu. Z zeznań E. S. wynika także, iż powód wyszedł z posiedzenia Zarządu i pisma już na niego

czekały na biurku. Tożsame twierdzenia zawarte są w zeznaniach powoda. Powyższe wskazuje na brak wiarygodności twierdzeń T. S..

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że dokonując oceny prawidłowości postępowania pracodawcy należy wskazać na przyjętą przez ustawodawcę kolejność czynności decydującą o prawidłowości postępowania w sprawie ukarania powoda. Ustawodawca przewidział w art. 109-110 kp trzy etapy postępowania, które muszą być zachowane, a mianowicie: wysłuchanie pracownika, podjęcie decyzji o zastosowaniu kary, zawiadomienie o zastosowanej karze.

Odnosząc powyższe etapy do niniejszej sprawy Sąd Rejonowy wskazał, że jak wynika z twierdzeń powoda, podczas posiedzenia Zarządu nie wysłuchano go, a od razu Prezes Zarządu S. Ł. (1) poinformował powoda o zastosowaniu kar. Twierdzeniu temu przeciwstawne są zeznania świadka T. S., który podnosił, że powód był wysłuchany. Zeznania te z przyczyn wskazanych wyżej nie zasługują na uznanie za wiarygodne, bowiem jeżeli świadek mija się z prawdą, zeznając co do jednej z istotnych okoliczności, to brak jest podstaw do przyjęcia, że wiarygodny jest co do innych okoliczności spotkania w dniu 23 sierpnia 2012 roku.

Kontynuując rozważania Sąd I instancji stwierdził, że gdyby nawet przyjąć, iż powód został wysłuchany, to wskazać należy, że decyzja o ukaraniu powoda i sporządzeniu oświadczenia pracodawcy na piśmie zapadła przed posiedzeniem Zarządu. Z ustaleń w niniejszej sprawie wynika, iż pisma zostały sporządzone o godzinie 9:18, a zebranie Zarządu miało miejsce około południa. Powód bezpośrednio zaś po opuszczeniu gabinetu S. Ł. otrzymał pisma o ukaraniu go. Oznacza to, że były one sporządzone przed posiedzeniem Zarządu.

Dalej Sąd wskazał, że kwestią sporną dla stron było, która z czynności: ustne przedstawienie kary, czy też wręczenie jej na piśmie było aktem ukarania.

Pozwany pracodawca podnosił, iż ukaranie nastąpiło w chwili ustnego poinformowania powoda o zastosowaniu kar, a stanowisko to oparte było na poglądzie zawartym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 1999 roku, I PKN 70/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 583, w uzasadnieniu którego przyjęto, że obowiązek zachowania formy pisemnej dotyczy tylko zawiadomienia pracownika o udzieleniu kary porządkowej, a nie jej nałożenia.

Sąd Rejonowy wskazał, że nie można tego poglądu przyjąć za prawidłowy. Stanowisko zawarte w powyższym wyroku stanowiło odstępstwo od dotychczasowej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego i jako pozostające w sprzeczności z utrwalonym i przyjętym dorobkiem doktryny i judykatury prawa pracy spotkało się z szeroko uzasadnioną krytyką (M. Zieleniecki – Komentarz do art. 110 kp, E. Maniewska – Komentarz aktualizowany do art. 110 kp, W. Perdeus – Komentarz do art. 110 kp).

W ocenie Sądu I instancji zastosowanie powinien mieć pogląd zawarty w wyroku z dnia 4 marca 1999 roku, I PKN 605/98, OSNAPiUS 2000, nr 8, poz. 307, w którym stwierdzono, że zastosowanie kary następuje w chwili podpisania pisma o ukaraniu, natomiast z punktu widzenia skutków dała pracownikowi (art. 110 i 112 § 1 kp) istotne znaczenie ma chwila zawiadomienia go na piśmie o zastosowanej karze. Z uwagi na pewność obrotu prawnego oraz kwestie dowodowe należy przyjąć, że „zastosowanie kary” polega na sporządzeniu pisma o ukaraniu i wręczeniu go pracownikowi, ewentualnie wysłanie pocztą lub innym środkiem łączności przed upływem terminów z art. 109 kp.

Dalej Sąd I instancji wskazał, iż powyższe stanowisko znalazło kontynuację w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2000 roku, I PKN 716/99, OSNAPiUS 2002, nr 1, poz. 10, w którym wskazano, że odmowa przyjęcia pisma, o którym pracownik wie, że zawiera informacje o ukaraniu, jest równoznaczna z zawiadomieniem o zastosowaniu kary porządkowej w rozumieniu art. 110 i 112 kp.

Z przytoczonego orzecznictwa Sąd wywiódł, że fakt ukarania powoda nastąpił z chwilą sporządzenia i podpisania pisma, a więc przed posiedzeniem Zarządu, gdzie powód miał być wysłuchany.

Skutkuje to uznaniem, że decyzja pracodawcy o ukaraniu nastąpiła przed możliwym wysłuchaniem pracownika, a więc niezgodnie z art. 109 kp. Dlatego też Sąd uznał, że wymierzone powodowi kary zostały udzielone w sposób nieprawidłowy.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uchylił kary porządkowe nałożone na powoda K. K. (1) w dniu 23 sierpnia 2012 roku przez pozwanego (...)

w P. i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła strona pozwana zarzucając:

I. istotne uchybienia procesowe, mające wpływ na wynik sprawy
w szczególności naruszenie:

1. art. 212, 230 kpc poprzez uznanie za bezsporne okoliczności wskazanych w uzasadnieniu wyroku w sytuacji, gdy strona pozwana kwestionowała te okoliczności;

2. art. 233 § 1 kpc przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na dokonaniu tej oceny z całkowitym pominięciem części przeprowadzonych dowodów, w sposób nieszechstronny, oparcie rozstrzygnięcia na podstawie zeznań powoda i sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, iż posiedzenie zarządu z dnia 23 sierpnia 2012 roku miało miejsce około południa, że powód nie był wysłuchany przed nałożeniem na niego kar porządkowych bezpośrednio po wyjściu z gabinetu Prezesa Zarządu, tj. bezpośrednio po odbytych posiedzeniu Zarządu, a także niespełnienia przez pracodawcę wymogów formalnych dotyczących nałożenia kar porządkowych, jak również uznania za sprzeczne z zebrany materiał dowodowy zeznań świadka T. S.;

3. art. 233 § 1 kpc przez ustalenie przez Sąd, że fakt ukarania powoda nastąpił z chwilą sporządzenia i podpisania pism przed posiedzeniem Zarządu, na którym powód miał być wysłuchany, podczas gdy Sąd nie przeprowadzał jakichkolwiek czynności dowodowych na okoliczność ustalenia daty i godziny podpisania przez Prezesa Zarządu pism o nałożeniu na powoda kar porządkowych;

4. art. 328 § 2 kpc przez pominięcie w uzasadnieniu wyroku zeznań pozwanego reprezentowanego przez G. K., z których wynikały okoliczności przeciwne do ustalonych przez Sąd, jak również pominięcie wszystkich tych dowodów, które przeprowadzone zostały na okoliczność zasadności nałożonych na powoda kar porządkowych;

5. art. 386 § 4 kpc poprzez nierozpoznanie przez Sąd istoty sprawy;

6. art. 98 kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie i obciążenie pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

II. prawa materialnego:

1. art. 109 § 2 kp poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie i przyjęcie, że powód nie został wysłuchany przez pracodawcę przed nałożeniem na niego kar porządkowych;

2. art. 110 kp poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie na skutek przyjęcia, że obowiązek zachowania formy pisemnej dotyczy nałożenia kary, a nie zawiadomienia pracownika o udzieleniu kary porządkowej.

Pozwany w apelacji zgłosił nowy dowód w postaci pisemnego oświadczenia K. K. (2) lub dowodu z uzupełniających zeznań świadka K. K. (2) na okoliczność godziny odbycia posiedzenia Zarządu w dniu 23 sierpnia 2012 roku,

wysłuchania powoda przez pozwanego przed nałożeniem kar porządkowych podając, że konieczność powołania tego dowodu pojawiła się dopiero po doręczeniu stronie pozwanej wyroku wraz z uzasadnieniem.

Wskazując na powyższe zarzuty strona pozwana wniosła o zmianę wyroku w zakresie punktu 1 i oddalenie powództwa w całości, w zakresie punktu 2 poprzez obciążenie powoda kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych za I instancję oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za II instancję lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Tryb. do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach instancji odwoławczej.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powoda wnosił o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, oddalenie wniosku dowodowego zawartego w apelacji.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest nieuzasadniona.

Na wstępie rozważań należy wskazać, że zdaniem Sądu Okręgowego, postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd I instancji dla ustalenia okoliczności spornych między stronami i jednocześnie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jest wyczerpujące.

W pierwszej kolejności, z uwagi na zgłoszone przez stronę apelującą wnioski dowodowe, wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 381 k.p.c. Sąd II instancji może pominąć nowe dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed Sądem I instancji. W rozpoznawanej sprawie ma miejsce taka sytuacja. Pełnomocnik pozwanej zgłosił nowy dowód w postaci pisemnego oświadczenia K. K. (2) lub uzupełniających zeznań świadka K. K. (2) na okoliczność godziny odbycia posiedzenia Zarządu w dniu 23 sierpnia 2012 roku, wysłuchania powoda przez pozwanego przed nałożeniem kar porządkowych.

Wskazać należy, iż K. K. (2) złożył zeznania już przed Sądem

I instancji, a w myśl art. 271 § 1 kpc pełnomocnik pozwanej miał możliwość zadania pytań świadkowi w zakresie przedmiotu sporu, a zatem także na okoliczności objęte wnioskiem dowodowym. Z kolei biorąc pod uwagę przedmiot sporu strona pozwana mogła z łatwością przewidzieć, że postępowanie dotyczące prawidłowości zastosowania wobec powoda kar porządkowych dotyczyć będzie zarówno sposobu ich udzielenia (wymogów formalnych), jak i zasadności. Bezpodstawnie więc podnosi, że konieczność powołania tego dowodu pojawiła się dopiero po doręczeniu pozwanej wyroku wraz z uzasadnieniem. Zaniedbanie w zakresie inicjatywy dowodowej po stronie skarżącej, reprezentowanej przecież przez profesjonalnego pełnomocnika, nie może być naprawiane w postępowaniu apelacyjnym.

Odnosząc się do zasadności apelacji, w ocenie Sądu Okręgowego, wyrok Sądu I instancji jest prawidłowy, a podniesione zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Wprawdzie uzasadnienie wyroku nie do końca spełnia wymogi określone w art. 328 § 2 k.p.c., bowiem istotnie Sąd Rejonowy nie wskazał jednoznacznie dowodów, na których oparł swoje ustalenia, a podał, że są bezsporne, to jednak wyprowadził prawidłowe, logiczne wnioski na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału. Powyższe umożliwia dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia. Ponadto z treści pisemnego uzasadnienia, dotyczącego ustalenia faktów oraz rozważań prawnych wynika, że pozwany pracodawca naruszył ogólnie obowiązujące przepisy prawa pracy w zakresie trybu nakładania kar porządkowych. Okoliczność ta powoduje, że Sąd I instancji nie był obowiązany do merytorycznej oceny zasadności zastosowanych kar, a tym samym nie miał obowiązku ustosunkowania się do wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów

i dokonania ich oceny. Obowiązek ten dotyczył wyłącznie dowodów, które odnosiły się do wadliwości formalnej zastosowanych wobec powoda kar porządkowych i Sąd I instancji obowiązek ten zrealizował.

W tym zakresie chybiony jest zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc, a w kontekście powyższych rozważań również zarzuty dotyczące naruszenia art. 212, 230 i 328 § 2 k.p.c. nie zasługują na uwzględnienie, gdyż stanowią tylko i wyłącznie polemikę z twierdzeniami Sądu Rejonowego.

Konieczne jest podkreślenie, że Sąd Okręgowy, jako Sąd meriti może także dokonać własnych ustaleń i oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w sposób bardziej szczegółowy i z czytelnym wskazaniem dowodów, na których oparto rozstrzygnięcie w sprawie.

Zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc w pozostałym zakresie także nie znajduje uzasadnionych podstaw.

Przesłuchana w charakterze świadka E. S. zeznała, że w dniu 23 sierpnia 2012 roku otrzymała od prezesa zarządu polecenie sporządzenia pism zawierających oświadczenie pracodawcy o zastosowaniu wobec powoda trzech kar porządkowych. Pisma te leżały przygotowane na biurku. Powód K. K. (1) przyszedł razem z T. S. (k. 112v). Bezspornym jest przy tym, że pisma zostały sporządzone w godzinach porannych, bowiem plik elektroniczny zawierający te pisma został zapisany o godzinie 9:18 i nie podlegał późniejszym modyfikacjom.

K. K. (1) zeznał natomiast, że około godziny 13.30 został wezwany do gabinetu prezesa zarządu, gdzie był także K., (...) i S.. Tam został poinformowany, że zostaje ukarany. Wyszedł z T. S. i wszedł do biura zarządu, gdzie leżały kary (k. 146-146v).

Z kolei T. S. przesłuchany w charakterze świadka zeznał, że w spotkaniu oprócz prezesa zarządu uczestniczył G. K. i K. K. (2), a E. S. wręczyła powodowi trzy kary. To było między godziną 13:30-14:00 (k. 112).

Przedstawione zeznania powoda oraz świadków E. S. i T. S. są zbieżne w zakresie czasu i przebiegu zdarzeń. Wynika z nich, że powód uczestniczył w spotkaniu w gabinecie prezesa zarządu, gdzie został poproszony około godziny 13:30. Po opuszczeniu gabinetu wraz z T. S. udał się do biura zarządu, gdzie czekały na niego (leżały na biurku) pisma o ukaraniu. Jak wynika z przedstawionych wyżej zeznań odebrał je około godziny 14.00.

Powyższe, wbrew twierdzeniom pozwanej, świadczy o tym, że posiedzenie zarządu odbyło się przed wezwaniem powoda, zatem przed godziną 13:30. Dokładny czas odbycia posiedzenia zarządu nie ma jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Istotnym jest fakt, że oświadczenia pracodawcy o zastosowaniu kar porządkowych wobec powoda zostały przygotowane zanim powód został wysłuchany. Możliwość złożenia wyjaśnień przez powoda zaistniała po jego wezwaniu do prezesa zarządu, około godziny 13.30. Natomiast w momencie, kiedy K. K. (1) opuścił gabinet prezesa oświadczenia pracodawcy już na niego czekały, były wcześniej przygotowane, leżały na biurku, co oznacza, że były gotowe do wręczenia, czyli podpisane przez osobę uprawnioną do stosowania kar porządkowych. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że powód nie został wysłuchany przed zastosowaniem wobec niego kar porządkowych.

Oceniając powyższe zeznania można wyprowadzić uzasadniony wniosek, że pracodawca wezwał powoda na spotkanie wyłącznie w celu stworzenia pozorów zachowania wymogów formalnych w zakresie zastosowania kar porządkowych w stosunku do powoda, a decyzję w przedmiocie ukarania powoda podjął przed rozmową z nim, która odbyła się około godziny 13:30.

Z przedstawionych wywodów wynika, że ocena zgromadzonych w sprawie dowodów dokonana przez ten Sąd nie narusza reguł wynikających z art. 233 § 1 k.p.c. Wnioski, jakie w oparciu o zebrany materiał dowodowy wyprowadził Sąd Rejonowy są logicznie i poprawne. Ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy są tożsame z ustaleniami Sądu Okręgowego.

Całkowicie chybnym jest zarzut naruszenia przepisu art. 386 § 4 kpc, bowiem jak słusznie podnosi strona powodowa, przepis ten ma zastosowanie w postępowaniu apelacyjnym, a nie w postępowaniu przed sądem I Instancji.

Nie znajduje także podstaw zarzut naruszenia art. 98 kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie i obciążenie pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu. Podnieść należy, że Sąd I instancji, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, określoną w tym przepisie, prawidłowo obciążył stronę pozwaną kosztami postępowania, bowiem przegrała ona proces w całości.

Bezasadnymi także pozostają zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego art. 109 § 2 i art. 110 kp.

Pierwszy z nich stanowi, że kara może być zastosowana tylko po uprzednim wysłuchaniu pracownika. Strona pozwana zarzuciła, że Sąd I instancji niewłaściwie zastosował ten przepis poprzez przyjęcie, że powód nie został wysłuchany przez pracodawcę przed nałożeniem przez niego kar porządkowych. Nie sposób podzielić tego zarzutu. Sąd Okręgowy za właściwe przyjął stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 4 marca 1999 r., I PKN 605/98, OSNAPiUS 2000/8/307, zgodnie z którym wsłuchanie pracownika musi poprzedzać zastosowanie wobec niego kary porządkowej, a zastosowanie kary następuje w chwili podpisania pisma o ukaraniu, gdyż wtedy wewnętrzna wola przełożonego otrzymuje swój zewnętrzny, formalny wyraz. Natomiast z punktu widzenia skutków takiej decyzji dla pracownika (art. 110 i 112 § 1 kp) istotne znaczenie ma chwila zawiadomienia go na piśmie o zastosowanej karze.

Odnosząc powyższe stanowisko do stanu faktycznego sprawy podnieść należy, iż prezes zarządu pozwanej pisma zawierające oświadczenie

o ukaraniu powoda podpisał wcześniej, zanim go wysłuchał. Pisma te były gotowe do wręczenia powodowi, jeszcze przed spotkaniem, w czasie którego mógłby złożyć wyjaśnienia. W tym miejscu nie ma potrzeby szczegółowego opisywania tych okoliczności, bowiem Sąd Okręgowy uczynił to we wcześniejszych rozważaniach.

Drugi z powołanych przepisów – art. 110 kp stanowi, że

o zastosowanej karze pracodawca zawiadamia pracownika na piśmie, wskazując rodzaj naruszenia obowiązków pracowniczych i datę dopuszczenia się przez pracownika tego naruszenia oraz informując go o prawie zgłoszenia sprzeciwu i terminie jego wniesienia. Apelujący zarzucił Sądowi I instancji błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie tego przepisu na skutek przyjęcia, że obowiązek zachowania formy pisemnej dotyczy nałożenia kary, a nie zawiadomienia pracownika o udzieleniu kary porządkowej.

Odnosząc się do tego zarzutu wdrożyć w szerszym zakresie przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego zawarty w uzasadnieniu powołanego wyżej wyroku, zgodnie z którym „treść art. 109 § 2 interpretowana łącznie z art. 110 kp, stanowiącym o obowiązku zawiadomienia pracownika o zastosowanej karze, prowadzi do wniosku, że przepisy te ustanawiają trzy etapy postępowania, których zachowanie w odpowiedniej kolejności decyduje o prawidłowości postępowania w sprawie ukarania pracownika. Pierwszym etapem jest wysłuchanie pracownika (które musi być uprzednie w stosunku do zastosowania kary), drugim - podjęcie decyzji o zastosowaniu kary (po wysłuchaniu pracownika) i trzecim - zawiadomienie pracownika na piśmie o zastosowanej karze (...) Przedstawiona kolejność czynności ze strony pracodawcy, a zwłaszcza przewidziany w art. 110 kp obowiązek zawiadomienia pracownika na piśmie o zastosowanej karze, świadczy o tym, że **w sferze decyzyjnej wymierzenie ("zastosowanie") kary następuje w chwili podpisania pisma o ukaraniu (...)**” .

W cytowanego uzasadnienia orzeczenia wynika jednoznacznie,

że podjęcie decyzji następuje w chwili podpisania oświadczenia pracodawcy

o ukaraniu pracownika. Należy zatem przyjąć, że zastosowanie kary polega na sporządzeniu pisma o ukaraniu i jego podpisaniu. Za niedopuszczalny należy więc uznać ustny przekaz o ukaraniu i późniejsze jego potwierdzenie na piśmie. W praktyce pisemne oświadczenie pracodawcy o ukaraniu pracownika jest owym „zawiadomieniem na piśmie”. Czym innym jest natomiast chwila zawiadomienia pracownika na piśmie o zastosowanej karze, która ma

znaczenie w zakresie skutków takiej decyzji dla pracownika i oceny czy zachowane zostały terminy określone w art. 109 i art. 112 kp.

W kontekście przytoczonych rozważań stwierdzić należy, iż Sąd I instancji prawidłowo zastosował i dokonał właściwej wykładni przepisów art. 109 i 110 kp.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie zarzuty apelacyjne nie znajdują uzasadnionych podstaw.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania za II instancję Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc.